

מסורת הש"ס

(א) (לעיל יד. סב:) (ב) לעיל י"ד. (ג) (כתובות עג: וש"נ.) (ד) לעיל דה. (ה) (לעיל סא.). (ו) (לעיל דה.). (ז) (ב"ק כז:). (ח) (שם: שטות מתה.). (ט) (רי"ף וד"ש לא גרסי ישא לזי.) (י) (דברים מד.). (יא) (לקח מד.). (ל) (לז' דברים סו.) (מ) (ש"ס ח"ב פ"ד ע"א.).

מוסף רש"י

[illegible]

תוספות רי"ד (דמשק)

ובעל אלה אלה שיר
הוא שיר דמי יוני כד
נ"ה בס"ה: הריא דהו קר
לוי נפאלו אלה שיר דהו
ותכתיב שפאלא ארז ויתק
סעון בר מרחם משה
ידב שיר דעם
והוא יאן שירא לכוהל
שם ארז דעם שפאלא
ובעל פסם עטלה ככו רב
הראשונה עטלה ככו רב
שם פסוס אמר רב יחי
שם שפר מקצת וכו' רב
מקצתן שפאלא וכו' רב
שפאלא ארזא וכו' רב
שם רבאלי מן ראשון ממו
כל ערם ארז דעם
שפאלא ארז חורין ושפ
שפאלא וכו' נמן דשר
הכא ל' פלוג ערז
העיר נמו ערז שפאלא
ותנחו למלול אכל אכל
שפאלא שפאלא ערז
לשפאלא ערז דשפאלא
אמר רבאלי דפליק ערז
וארז חורין וכו' שפאל
דברמא שפאלא: מחקף
שפאלא שפאלא רב חכו
ותכתיב וכו' ליקל חורין
וכו' שפאלא שפאלא
דאלי ארז חורין שפאל
שפאלא וכו' שפאלא שפאלא
שפאלא וכו' שפאלא שפאלא

נתן היא דפליג בחוק ומודה בהיקר:
משמתי היא: מאי לאו כהיקר.
ולתוע וולותא. אם מת הבעל קודם
ותירמא: תפסקא להיזי הוה כוזב.
ותגרסה בעקלתו של זה אי לאו
כוזב: חייב. המשלם באחריותו
שהרי לא נזהר התלוה לשלוח: ואם
כא לחזור אינו חוזר. אלמא כוזב
דמי: פקד ממונה לקולא. והמציא
מתבירו דין על החתמות לפיכך אינו
חוזר: משום בזיון דבעל. כעבור
קלותי בעיניה שאינה מקבלתו בפעמה
דלמי כי עבדא לקבל מיד הבעל
אין לאח תפס בזיון דהא ידע ולא
קפיד: משום חלצה הכאה לה
לאחר מיכן. לאחרא שגגה לה
הבעל הגט בחצר של אחרים קנאתו
דהוא לאו גיטא הוה דבעיני ונתן
ידיה" לאו בחצרה דאיתרביא ומה
זה נשעה שגגה לא היה האחר
שלה וגורעין שלא יקבל עליה האשה
מיד שבעה נבלה ממנו דמי האשה
שקדם שבעה וממנו ליד שליח ואחר
כי עשתה היא שליח לקבלו ואחר
נמי למימר חצר היו שליח הבעל
ושקנאתה היא בעיניה האחר עזמו
שעשה: מאי צינייהו. בין הני עמי
לישע: דקדמה אינו וסוה שליח.

דינה קודם שמסר הענין ליד שלום
השטחא דמי לחזר הבא לאחר
מיכן: לוי **כידך**. ותימה אמה
שלמי לקבלה: **אם אימא לרבי**
חנינא. אם הייתי יודע שהלכתי כמותי:
עבדנא. בזה מילתא עובדא כותיה
ואמיתא מגורשת ולא חיישין לחזרה
הבאה לאחר מיכן: **לא חזרה** מילתא
אלא הכעל. שלמי חזר ועשה שלמי
למי שנשתלח לו יתכן משליחות
החזרשן עד שלא היה לו שום
חזר אלא שולמו ולומר עשיתי
שליחותי ושליחותי אינה חלויי חזר
ולהגיד אינה שליחות: **נתיישב בדכר**.
ועיין בה עד שתישכח דעתו והשיב
הכלה: **חזר שלמו**. לאחר ימים
לדעתו מה שדורש דבר: **כל הני**

כל אלו פערסן חזרים וזוכנים:
 הוי דער שטערנער. שטולד צו ספק
 ציטס המרדס: מולנא ווא מייכטס.
 אס מות: הויש ענדא. די הא
 וואל: וואלדעט. אחר משוס כלי
 חורה שלוחס: טריי. בתמיה אס
 גט למח חליה משמת: גט מחיים.
 אס צאט לינשא מחיים זריכה אס
 שני: וואלנא אחר מייסא. אס מות
 וואל: וואל לא גט. נאפסא. כך
 שמה: אולל ספדי. שאמר להס צעל
 כתבו גט ומו לה: וכתבו ספאסא.
 טעו בשמה: עשו עדים שלוחס.
 לגט אחד שפאס שלוחס ועדים וסרי
 כתבו גט אחד וואלין שלוחס עוד לחזור
 ולכתוב גט כשר: ואבר. קודם
 כתבו ומוט לעליה. לשליח שלי
 שליח ומוט ומוטגרס עשאן שלוחס
 בפרד גלגל אחד אלס כתבו גט לשליח
 אחד כתבו ומוט לשליח ויוליך לה עשאן
 לי יסא לי בידך כו: בראב"י האסא
 שאמרו בפנינו אמר. לו לקבלו:
 גרה בפניהם הן עמאן ראו נקבעלו:
 וא

שליחתו מתקף לה רב נחמן מי קא"ל כתובו וא
כעא מיניה רבא מרב נחמן אמר לשנים כתבו וחנ
מישן שיכו בהדיה עד דמטי גיטא ליה ואיתק
הא אותם פעם שנית. רשב"א וכו' ת"ד טול לי
הה התקבל לי גיטי צרכה שתי כתי עדים שוים

האומר פרק ששי גימין

היה מני למימר דאליכא
מאי לאו בהיכך. קמיני בה
אם אמר לו הכעל כו'
תנן במתני: נעשה שנוח
שהגיע גט לידה חוללת ולא

מאי לאו בהילך ור' נתן לא בהולך ורבי ת"ש לפיכך אם אמר לו הבעל אי אפשי שתקבל לה אלא הולך ותן לה רצה לחזור יחזור מעמא דאמר אי אפשי הא לא אמר אפשי רצה לחזור לא יחזור מאי לאו הדיק ור' נתן לא בהולך ורבי ת"ש הולך גט זה לאשתי רצה לחזור יחזור הילך גט זה לאשתי רצה לחזור לא יחזור מאן שמעת ליה דאמר בהולך רצה לחזור יחזור ר' נתן וקאמר בהילך רצה לחזור לא יחזור ש"מ ^אהילך כוכי דמי ש"מ אחמר להתקבל לי גיטי ואשתך אמרה התקבל לי גיטי והוא אומר הולך ותן לה אמר ר' אבא אמר רב הונא אמר רב נעשה שלוחו ושלוחה וחולצת הונא אמר רב נעספא ליה לרב אי הולך כוכי דמי אי לאו כוכי דמי והא ^באתמר הולך מגזא לפלוני שאני חייב לו אמר רב חייב באחריותו ואם בא לחזור אינו חוזר התם ^גספק ממזנא לקולא הכא ספק איסורא לחומרא אמר רב ^דאין האשה עושה שליח לקבל לה גיטה מיד שליח בעלה ור' חנינא אמר ^האשה עושה שליח לקבל לה גיטה מיד שליח בעלה מ"ט דרב איבעית אימא משום בזיון דבעל אב"ט ^ומשום הצרה הכא לאוהר מיון מאי בנייהו איכא בנייהו דקדמה איהי ושויה שליח מעיקרא ההוא גברא דשדר לה גיטא דרביהו אול שליחא אשכחה כי יתבה וקא לישא אמר לה הילך גיטך אמרה ליה ליהוי בידך אמר רב נחמן אם איתא לדרכי חנינא עבדי בה עובדא אמר ליה רבא ואם איתא לדר' חנינא עכרת בה עובדא הא לא חורה שליחות אצל הבעל שלוחה לקמיה רב' אמי שלח להו לא חורה שליחות אצל

נתיישב בדבר הדור שלחיה קמיה דר' חייא
לה ואולי כי היכי דמספקא להו לדידהו
דבר שבערונה ודבר שבערונה חולצת הוה
מאול בר מרתא גמ וחליצה תרתי גמ מחיים
ו קרו לה נפאתה אזול סהדי כתוב תפאתה
מרתא משמיה דרב עשו עדים שליחותן
וכן כתובו חספא והבו לה אלא אמר רבה
למיא ואבד עשו עדים שליחותן מתקופה לה
וכן ואנחוה בכיסיכו אלא אמר רב נחמן
ים: בעא מיניה רבא מרב נחמן כתבו ותנו
דילמא לטירתא דידהו חייש א"ל רבינא לרב
א"א אף האומרת מול לי גיטי אם רצה לחזור
ישא לי ויתא לי בידך כולן לשון קבלה הן:
לי גיטי צריכה שתי כיתי עדים שנים שאומרי'
גיטו קבל וקרע אפי' הן הראשונות' והן האחרונות'
או

[illegible]

סג:

עין משפט
גר מצות

[illegible]

תוספות רי"ד

וְאֵלֶּיךָ לֵרֵי עֲקִיצָה אֶחָדֹם מִמִּצְרַיִם
(בַּקֹּץ דָּף ע'ב) בְּחֻקֹּתֶיךָ בִּבְחִינִים (בִּכְסֵי דף
טו) דָּרָו וְלֹא חָזִי דָּרָבִי דְּכִי מִשְׁמַעֲיָן
הֵכָּה שְׂמִי מִיָּד עֵדִים יִיחִי לְדַמִּי
בְּמִגְרָא שְׁלִים נֶאֱמָן לֹא לִרְכִי
עֵדִי אֲמִירָה לְעֵדִי קִבְּלָה וְסוּלָה דִּרְמִי
הוּא אֲפִילוּן לִמֵּד עָלֶיךָ נֶאֱמָן הֵכָּה
שְׁלֵשָׁנִים בְּנֵי שְׁלֹשִׁים עָלֶיךָ שְׁלֵשִׁים וְאַשֶּׁה
כְּמוֹ שֶׁאֲפָרָה בְּנֵי הַלֶּקֶךְ כִּיּוֹן דָּאִם
אִין שְׁלֵשָׁנִים עֵבִיר לֹא לִרְכִי עֵדִי
אֲמִירָה לְעֵדִי קִבְּלָה מוּלֵה דְּכִרָּה הוּא:
סִבְעָא אוּבֵר אֶפְרָדוֹן. הֵא דְלֹא נֶאֱמָר
עָלֶיךָ אֲמִירָה לְהוֹלֵכֶה וְשֵׁשֶׁס
אֲמִירָה לְקֹבֵלֶה מִשּׁוּם דְּלֹא שִׁיךְ הֵאִי
עֲטֻמָּה דְּקֹאֲמֵר דָּאִם אִיתָּה לְגִירוּשָׁן
לְדִידֵיהּ הוּא יִיחִי לֵה אֲלֵה כְּשֶׁאֲמִירָה
הַעֲלֵל לְפָקֶדוֹן:
וְשִׁלְשִׁי אוּבֵר אֶפְרָדוּשִׁין. פִּירוּשׁ
שְׁמוֹרָה שְׁהִי שְׁלִים
לְקֹבֵלֶה וּמִיָּדִי שְׁשִׁים שְׁמֵים שְׁמַעֲיָדִין
בְּפִנְיֵיהּ אֲמִירָה דְּשׁוּמִיָּה הֵאֲשֵׁה שְׁלִים
לְקֹבֵלֶה כְּדָתָם בְּמַחֲשִׁי:
עָלֶיךָ

הבעל ור' חייב בר אבא אמר
אמר ר' חייב בר אבא אמר
כל הני של
יחבי נמי מספקין לן לדירין
עובדא ואצרכה בר יצחק בר
וחליצה לאחר מיתה ההיא ד
אמר רב יצחק בר שמואל
מתקוף לה רבה מי קאמר
ודאי אי כתוב סהדי גיטא
רב נחמן מי קאמר להו כ
הכותבין וגותנין אפי' מאה פס
שלשים מהו סלוקי סליק רש
אשי ויוליך לה מהו יתיקי' רש
לא יתזור: תנו רבנן יכול לש
מאתי' האשה שאמרה התקם
בפנינו אמרה ושנ' שאומרים ב
שנתמור לה: עשו עשוי שליחוס. וא'
וכן עשו ואכז דרך מי אמרינן
לכתוב אלף לעשרה דינורי מש עלה
והם כתבו ומתנו לו ואכז דעשו שליחו
שליחים לעלום עד שיגיע לעשר
שמרס הסקול לי גיעי. והוא חזר
ושנים שיאמרו בפנינו קבל וקרע. וכ

ז' לחז ולומר עשית' שליחותך ושליתות שאינ' ראוי' לחזור ולחגיד אנה שליתות.
ה' ליחות אל' כבעל וי' חייא בר אבא אמר תנייב' דביר' דדור' שליתות קמיה' ר' חי' ז'
היכי דמסתפק' לחז' לדידיה הכי' מספקא' לי לרורי' הוי' דבר' שבעוה' וחולצת' הוי'
ג' מרתא גט' וחליצה' גט' מחיים' וחליצה' לאחר' מיתא' כל' זו' השטה' מוכחא' כר' תנני'

5 צ"ל התקבל לי גיטי והשתק אברהם ויט', (ג) אולי צ"ל ואחי נחמי למישר דחלה היו שלום ויט', (ד) לקמן בסמוך הביא בעלמנו לדברי הסוניה דנשאר האינשיא בתיקו.